

Koga jo Åi zanima kultura

, poslao Fadila BuÅimkiÅ-HaliloviÅ
Utorak, 04 Decembar 2007

Pitam se, ko smo to mi, Åta smo, Åta je to Åto nas veÅe? Imamo li iÅta lijepo i sveto Åto nas moÅe povezati? Koji su naÅi temelji identiteta i kulture?

To su pitanja koja sebi postavljam veÅ duÅe vremena, a ne uspijevam naÅi nijedan racionalan odgovor. Povod za to su bila dva kulturna dogaÅaja na kojima sam sudjelovala.

Prvi je bio promocija knjige dr. Ferida MuhiÅta, velikog mislioca, filozofa, pisca boÅnjakog roda. Napisao je dvadeset knjiga, koje su prevedene na albanski, engleski, arapski, njemaÅki, italijanski, malezijski, turski... Prvi prevod na slovenaÅki je doÅivjela knjiga eseja, Zlatni Åit zahvaljujuÅi jednom velikom poÅtovaocu i poznavaoocu pisane rjeÅi, Åemsi AgoviÅtu i Kulturnom udruÅenju SandÅak te razumijevanju Ministarstva kulture Slovenije. Dr. MuhiÅ je Åovjek sa kojeg bi svaki narod poÅelio imati, vrijedan poÅtovanja i divljenja. Vjerujem da vrlo malo naÅih intelektualaca poznaje opus i djelovanje tega velikog mislioca i pisca, kome su se divili mnogo viÅe u svijetu nego u njegovoj domovini. Na Åalost i po tome smo jedinstveni. Rjetko doÅekamo da je koji naÅi autor preveden na slovenaÅki, meÅutim nije ni Åudno, mi smo zadnji koje to zanima. To se je vidjelo i po broju onih koji su doÅili na tu promociju, mogli bi ih izbrojati na prste jedne ruke. Utisak su popravili malo »kulturniji« Ålanovi boÅnjake zajednice SandÅaka, kojima moÅemo zahvaliti, da je slovenaÅka publika upoznala tog velikana boÅnjake kulture.

Drugi dogaÅaj je promocija sevdalinki u izvedbi grupe Sedef, projekat kojeg je financiralo slovenaÅko ministarstvo za kulturu. Razveselila sam se toga projekta i dogaÅaja, poÅeljela sam, da bi to veselje podjelila sa Åto viÅe ljubitelja i poznavalaca sevdaha. Svoje oduÅevljenje sam prenijela na snovaoce kulturnih zbivanja u Kamniku, pristali su da nam ponude gostoprimstvo u kulturnom domu u Kamniku.

ZnajuÅi da u Kamniku imamo oko 400 familija boÅnjakog porjekla, bila sam ubjeÅena da Åte to biti veliki dogaÅaj za njih. AngaÅirala sam sve svoje brojne znance i prijatelje za obavjeÅtavanje i promociju te bila ubjeÅena da Åte to biti jedna uspješna priredba, sa prepunom dvoranom. Pola sata prije poÅetka sam bila jedina posjetiteljica, koja je nervozno gledala na sat i u prazno predverje. Hvatala me je nervoza, pitala sam se: da li je to moguÅe, pa toliko ih je bilo koji su mi tvrdili, da Åte svakako doÅi, da je to krasno da konaÅno imamo kakvu naÅu priredbu. Kazaljke su se neusmiljeno pribliÅavale poÅetku koncerta, u predverju se je skupila druÅina za jedan prijatan razgovor, za sjelo. Otvorila su se vrata za ulazak u dvoranu, ja joÅ uvijek nisam mogla da vjerujem da je druÅina, po mojoj procjeni Åeterdesetak ljudi, sva publika te veÅeri. Na kraju sam saznala, da je bilo prodanih 54 ulaznica. Dvorana, sa pribliÅno 250 stolica, je izgledala Åalosno. Mladi izvoÅaÅi su poÅeli svoj program, puni emocija i Åara, smjenjivali su je instrumenti i prelivao se glas mlade solistice po dvorani, po polupraznoj dvorani kulturnog doma. Na Åalost, taj dugo oÅekivani dan sam doÅivjela kao joÅ jedan poraz bosanske kulture.

Pitam se, Åta to nas zanima? Da li su jedino turbo-folk zvijezde vrijedne naÅe pozornosti? Kako i za koga organizirati kulturne priredbe u Sloveniji? Koga joÅ zanimaju knjige i kulturna tradicija naÅeg naroda? Kako zaboraviti ove dogaÅaje, kako i za koga snovati nove kulturne programe?